

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **A. K.**, zastoupená Mgr. Pavlem Štanglem, advokátem, se sídlem Zárubova 506/4, Praha 12, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 10. 2025, č. j. 19 A 21/2025-76,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 4. 2025, č. j. MV-42820-6/SO-2025; tímto rozhodnutím žalovaná dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítla odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „ministerstvo“) ze dne 7. 1. 2025, č. j. OAM-39902-12/DP-2024. Ministerstvo vnitra podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastavilo řízení o žádosti stěžovatelky o vydání (nového) povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem „hledání zaměstnání/zahájení podnikatelské činnosti“, neboť stěžovatelka ve stanovené lhůtě neodstranila podstatné vady žádosti, které bránily pokračování v řízení.

[2] Stěžovatelka pobývá na území České republiky od roku 2019, naposledy na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, které jí bylo prodlouženo s platností od 1. 10. 2023 do 30. 9. 2024. Dne 24. 9. 2024 podala stěžovatelka žádost o vydání (nového) povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „hledání zaměstnání/zahájení podnikatelské činnosti“ podle § 42 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). K žádosti stěžovatelka doložila platný cestovní doklad a nájemní smlouvu ze dne 1. 4. 2024.

[3] Jelikož stěžovatelka k žádosti nedoložila veškeré zákonem požadované náležitosti, byla vyzvána k odstranění vad žádosti, konkrétně k doložení dokladu o zajištění prostředků k pobytu na území nebo dokladu o příjmu, dále dokladu o úspěšném dokončení studia na vysoké škole a dokladu o cestovním zdravotním pojištění. K odstranění vad žádosti byla stěžovatelce stanovena lhůta 30 dnů od doručení výzvy. Výzva byla stěžovatelce předána osobně na pracovišti ministerstva dne 24. 9. 2024. Lhůta k doložení požadovaných dokladů tedy byla stanovena do 24. 10. 2024. Dne 7. 10. 2024 bylo ministerstvu doručeno oznámení od Úřadu městské části Praha 3, odboru živnostenského, dle kterého stěžovatelce vzniklo dne 26. 9. 2024 živnostenské oprávnění. Následně, dne 16. 10. 2024, bylo ministerstvu doručeno doplnění – výpis z živnostenského rejstříku ze dne 7. 10. 2024, dle kterého stěžovatelce vzniklo živnostenské oprávnění dne 26. 9. 2024, a to na dobu určitou do 1. 3. 2025. V doplnění stěžovatelka uvedla, že další dokumenty doloží v průběhu pár následujících týdnů.

[4] Dne 25. 11. 2024 ministerstvo obdrželo žádost stěžovatelky o prodloužení lhůty k dodání potřebných dokladů z osobních důvodů o 30 dnů. Ministerstvo žádosti stěžovatelky vyhovělo a stěžovatelce stanovilo lhůtu do 23. 11. 2024, stěžovatelka však požadované doklady (doklad o zajištění prostředků k pobytu, doklad o úspěšném dokončení studia na vysoké škole a doklad o cestovním zdravotním pojištění) nedoložila; ministerstvo prvostupňovým rozhodnutím řízení o žádosti zastavilo dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu a žalovaná toto rozhodnutí potvrdila.

[5] V **žalobě** stěžovatelka namítla nezákonnost a nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované. Podle stěžovatelky ministerstvo zatížilo své rozhodnutí vadou, když žádost neprojednalo meritorně a řízení zastavilo. Žalovaná se nijak nevypořádala s argumentací stěžovatelky a toliko zopakovala názor ministerstva, že nedoložení potvrzení z finančního úřadu je podstatnou vadou žádosti a následně řízení zastavilo. Stěžovatelka v této souvislosti poukázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž představuje zastavení řízení bez meritorního přezkumu žádosti výjimku z pravidla. Stěžovatelka uvedla, že již ve svém odvolání vysvětlila, proč nebyla schopna v krátké době patřičné dokumenty doložit. Z tohoto důvodu namítla porušení § 66 odst. 1 písm. c) a § 9 správního řádu; vzhledem k tomu, že se žalovaná s touto námitkou řádně nevypořádala, byl dle stěžovatelky porušen též 68 odst. 3, respektive 89 odst. 2 správního řádu. Stěžovatelka rovněž namítla, že žalovaná porušila zásadu legitimního očekávání, nepřihlédla-li k později doloženým dokumentům. Postup správních orgánů pak označila za přepjatě formalistický. Správní orgány se navíc v důsledku svého procesního postupu účelově vyhnuly své zákonné povinnosti zakotvené v § 174a zákona o pobytu cizinců, když nezkoumaly přiměřenost dopadů rozhodnutí do jejích práv. Ministerstvo vnitra se k přiměřenosti rozhodnutí nevyjádřilo vůbec a žalovaná se omezila pouze na tvrzení, že nebyla povinna se jí zabývat. Tento postup považuje stěžovatelka za chybný.

[6] **Městský soud** žalobu neshledal důvodnou a zamítl ji. Podotkl, že stěžovatelka v žalobě toliko zopakovala odvolací námitky, se kterými se žalovaná podrobně vypořádala a své závěry podložila relevantní judikaturou; stěžovatelka na toto odůvodnění v žalobě nereagovala. Odůvodnění žalované pak městský soud shledal logické a přesvědčivé.

[7] Městský soud neshledal důvodnou námitku, že žádost měla být projednána meritorně. Zákon o pobytu cizinců stanoví, jaké listiny je žadatel povinen doložit, a pokud doloženy nejsou, nelze jeho žádost meritorně posoudit. Stěžovatelka přitom neuvedla žádné důvody,

pokračování

pro které nebyla schopna doklady doložit dříve. Městský soud nesouhlasil s tvrzením, že stěžovatelce byla poskytnuta krátká lhůta k doplnění náležitostí žádosti, neboť žádost podala dne 4. 9. 2024 a prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno až 7. 1. 2025, tudíž na doložení potřebných dokladů měla 105 dnů.

[8] Nedůvodné shledal městský soud rovněž námitky stran tvrzené nesprávné aplikace koncentrace řízení dle § 82 odst. 4 správního řádu a porušení zásady legitimního očekávání v souvislosti se stěžovatelkou odkazovaným rozhodnutím žalované ze dne 2. 11. 2015, č. j. MV-130924-4/SO-2015. Stran zásady koncentrace městský soud poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž uplatnění koncentrace nepřipouští žádné *ad hoc* výjimky. V rozsudku ze dne 9. 10. 2025, č. j. 5 Azs 110/2025-35, Nejvyšší správní soud prolomení zásady koncentrace sice připustil, šlo nicméně o velmi specifický případ, kdy nebyly k žádosti doloženy originály listin, avšak pouze jejich kopie. V nyní projednávaném případě však stěžovatelka část požadovaných dokumentů doložila až v odvolacím řízení v rozporu se zásadou koncentrace řízení a část nedoložila vůbec. Svůj neúspěch si stěžovatelka zapříčinila vlastní neaktivitou ve správním řízení, a tedy postup rozhodovacích orgánů nebyl dle městského soudu formalistický.

[9] Ani námitku týkající se neposouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí do práv stěžovatelky dle § 174a zákona o pobytu cizinců, neshledal městský soud důvodnou. Stěžovatelka v rámci prvostupňového řízení žádné skutečnosti nasvědčující možnému porušení čl. 8 Úmluvy neuváděla. V odvolání již námitku nepřiměřenosti zásahu vznesla, nicméně žádné konkrétní skutečnosti neuvedla. Za této situace postupovala žalovaná správně, potvrdila-li prvostupňové rozhodnutí. Městský soud neshledal důvod pro vyčkání rozhodnutí rozšířeného senátu v řízení vedeném u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 8 Azs 99/2023, který se měl zabývat otázkou posouzení zásahu do soukromého a rodinného života v případě procesního zastavení řízení o pobytovém oprávnění, neboť stěžovatelka nepřiměřenost v řízení před správními orgány netvrdila ani neprokazovala, nepřiměřenost nebyla zřejmá z obsahu spisu a nepoukazovaly na ni zjevné okolnosti případu. Městský soud rovněž odmítl tvrzení stěžovatelky, že k přiměřenosti zásahu měla být automaticky vyslechnuta či že správní orgán měl sám aktivně pátrat po rozhodných skutečnostech jejího rodinného a soukromého života.

[10] Městský soud se dále zabýval tvrzeními stěžovatelky ohledně rodinného a soukromého života uvedenými v návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě a ve vyjádření ze dne 16. 10. 2025. Předně zdůraznil, že skutečnosti nasvědčující zásahu do soukromého či rodinného života měly být tvrzeny a doloženy v řízení před správními orgány. Pokud jde o tvrzení v řízení před soudem, skutečnosti popsane ve vyjádření stěžovatelky možnému porušení Úmluvy dle městského soudu nenásvědčují. V této souvislosti uvedl, že stěžovatelka žije na území České republiky zhruba pět let, oproti tomu téměř dvacet let žila ve vlasti, kde má nadále rodinné zázemí.

[11] V **kasací stížnosti** stěžovatelka namítá kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění účinném do 31. 12. 2025 (dále jen „s. ř. s.“). Městský soud dle stěžovatelky pochybil, neboť se dostatečně nevypořádal s žalobními námitkami a aproboval rozhodnutí správních orgánů, která stěžovatelka považuje za nezákonná a nepřezkoumatelná. Žalovaná dle stěžovatelky nedostatečně přezkoumala zákonnost a správnost prvostupňového rozhodnutí v intencích § 89 odst. 2

správního řádu, toliko aprobovala prvostupňové rozhodnutí a současně bagatelizovala důvodnost odvolacích námitek; její rozhodnutí tak je zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti.

[12] Stěžovatelka dále namítá, že městský soud pominul procesní exces, kdy správní orgán formálně vyhověl žádosti o prodloužení lhůty, avšak dodatečnou lhůtu stanovil tak, že uplynula ještě před vydáním a doručením usnesení. Takové prodloužení není účinné a řízení proto nebylo možné zastavit pro neodstranění vad, neboť stěžovatelce nebyla dána možnost vady reálně odstranit.

[13] Dle stěžovatelky městský soud bez dalšího převzal názor, že v případě zastavení řízení se přiměřenost dopadů dle § 174a zákona o pobytu cizinců neposuzuje a nevypořádal se s jádrem námítky, že volba procesního postupu správních orgánů (zastavení řízení) nemůže sloužit k obcházení povinnosti vážit zásah do soukromého a rodinného práva stěžovatelky; soud se rovněž nevypořádal s námitkou legitimního očekávání vyplývající z rozhodovací praxe žalované (rozhodnutí ze dne 2. 11. 2015, č. j. MV-130924-4/SO-2015), na které stěžovatelka v žalobě výslovně odkazovala. Stěžovatelka setrvává na názoru, že její žádost měla být projednána meritorně a nemělo dojít k zastavení řízení.

[14] Žalovaná se ve **vyjádření ke kasační stížnosti** ztotožnila se závěry městského soudu a navrhla kasační stížnost zamítnout.

[15] **Nejvyšší správní soud** po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení, předesílá, že kasační stížností stěžovatelky se zabývá opakovaně; rozsudkem ze dne 12. 9. 2025, č. j. 5 Azs 131/2025-31, Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu ze dne 9. 6. 2025, č. j. 19 A 21/2025-36, z důvodu procesního pochybení soudu (městský soud nevyčkal uplynutí dvoutýdenní lhůty, kterou stěžovatelce uložil k vyjádření se, zda souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání dle § 51 s. ř. s. a ve věci rozhodl). K meritu věci se však Nejvyšší správní soud dosud nevyjádřil, proto je nyní podaná kasační stížnost přípustná (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009-165, č. 2365/2011 Sb. NSS, bod 24.).

[16] Vzhledem k tomu, že v projednávané věci rozhodoval v řízení o žalobě samosoudce, se Nejvyšší správní soud zabýval ve smyslu § 104a s. ř. s. tím, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. Znaky tohoto pojmu jsou naplněny v případě „*rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu*“. Podle citovaného rozhodnutí je tedy kasační stížnost přijatelná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturu odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského (městského) soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Ve věci stěžovatelky však naplnění žádné z těchto podmínek svědčících přijatelnosti kasační stížnosti k věcnému projednání Nejvyšší správní soud neshledal.

[17] Většina kasační argumentace stěžovatelky spočívá v namítané nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu, případně též rozhodnutí žalované. Otázkou

pokračování

nepřezkoumatelnosti rozhodnutí se přitom Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatelka nenamítala, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), neboť vlastní přezkum rozhodnutí městského soudu je možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek důvodů, z nichž je zřejmé, proč městský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[18] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spatřuje stěžovatelka v obecné rovině především v tom, že městský soud aproboval závěry správních orgánů, které považuje za nesprávné a nezákonné. K tomu Nejvyšší správní soud podotýká, že skutečnost, že městský soud do svého odůvodnění částečně převzal argumentaci žalované nebo se s jejím právním posouzením ztotožnil, nečiní rozsudek městského soudu nepřezkoumatelným. Podle ustálené judikatury platí, že pokud se „*v postupně uplatňovaných prostředcích ochrany práv námitky opakují, není potřeba, aby orgán další „procesní instance“, který se ztotožňuje s argumentací orgánu rozhodujícího v předchozím stupni či předchozím řízení, svoji argumentaci nad rámec již řečeného doplňoval, jestliže námitka s argumentací orgánů rozhodujících v předcházejících řízeních kvalifikovaně nepolemizuje, nýbrž jen znovu opakuje již uplatněná tvrzení. Subjektivní nesouhlas stěžovatelky se závěry či s argumentací nezakládá nepřezkoumatelnost rozsudku*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2023, č. j. 6 Afs 41/2022-33). V nyní souzené věci se odvolací námitky stěžovatelky ve své podstatě shodují s námitkami žalobními. Žalovaná rozhodnutí pak vyhovuje požadavkům judikatury na přezkoumatelnost, neboť žalovaná se zabývala všemi odvolacími námitkami, odůvodnění napadeného rozhodnutí je vnitřně ucelené, logické a konzistentní, přičemž výrok má dostatečnou oporu v odůvodnění. Z rozsudku městského soudu je zřejmé, k jakému právnímu závěru dospěl, na základě jakých skutkových zjištění a jakými úvahami byl přitom veden.

[19] Námitkou koncentrace řízení se žalovaná zabývala na s. 9-10 žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaná poukázala na dikci § 82 odst. 4 správního řádu a na související judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudky ze dne 8. 11. 2016, č. j. 5 Azs 115/2016-34, a ze dne 3. 10. 2017, č. j. 7 Azs 237/2017-28. V obou zmíněných rozsudcích přitom Nejvyšší správní soud akcentoval aplikaci zásady koncentrace řízení, *nota bene* v řízeních o žádosti. Cílem zásady koncentrace je přenést odpovědnost za včasné uplatnění skutkových tvrzení a důkazních návrhů na účastníky řízení a soustředit je do řízení před správním orgánem I. stupně. Nejvyšší správní soud přitom v obou případech pouze navazoval na ustálenou soudní judikaturu – viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2015, č. j. 3 Azs 162/2015-43, ze dne 3. 3. 2016, č. j. 10 Azs 95/2015-36 nebo ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016-36; tyto závěry přetrvávají též v recentní judikatuře (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2025, č. j. 5 Azs 80/2025-49, nebo ze dne 2. 8. 2024, č. j. 5 Azs 225/2022-39).

[20] Existují případy, kdy se § 82 odst. 4 správního řádu neuplatní. Jedná se například o řízení o přestupcích nebo o řízení, v nichž má být účastníku řízení z moci úřední uložena povinnost (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009-60, nebo ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011-48, č. 2412/2011 Sb. NSS). O žádnou z těchto výjimek se však nyní nejedná. Nutno připomenout, že stěžovatelka ke své žádosti přiložila pouze platný cestovní pas, nájemní smlouvu a posléze doložila ještě výpis z živnostenského rejstříku. V rámci odvolání pak stěžovatelka doložila některé další dokumenty týkající se přijímajícího řízení na České zemědělské univerzitě v Praze, jejího studia v Ruské federaci, vedení bankovního účtu s konečným zůstatkem 132 464 Kč

a pojistnou smlouvu pro komplexní zdravotní pojištění cizinců. Ovšem, jak správně věc posoudila žalovaná, tyto dokumenty byly doloženy nad rámec koncentrace ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu, proto k nim nemohla v odvolacím řízení přihlídnout. Nutno nadto zdůraznit, že stěžovatelka dosud nedoložila všechny zákonem požadované dokumenty podle § 42 odst. 3 zákona o pobytu cizinců; chybí totiž doklad o úspěšném dokončení studia na vysoké škole. Lze tedy shrnout, že žalovaná postupovala v souladu s § 82 odst. 4 správního řádu a v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, když nepřihlédla k dodatečně přiloženým dokumentům a potvrdila rozhodnutí ministerstva, jímž bylo řízení o žádosti podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, zastaveno. Městský soud správně přisvědčil závěrům správních orgánů a své úvahy dostatečně zdůvodnil jak v souladu se zákonem, tak v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu.

[21] Z ustálené judikatury vyplývá, že nedoložení dokladů k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu vede k zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 Azs 76/2015-24, nebo ze dne 15. 5. 2019, č. j. 8 Azs 249/2018-57). Tyto závěry dopadají též na situaci stěžovatelky, která ke své žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem *hledání zaměstnání/zahájení podnikatelské činnosti*, nedoložila ani na výzvu ministerstva, ani v prodloužené lhůtě veškeré dokumenty, které zákon o pobytu cizinců podle § 42 odst. 3 vyžaduje. Z tohoto důvodu nemělo ministerstvo možnost žádost stěžovatelky věcně posoudit. Bylo tedy na místě řízení o žádosti zastavit v souladu s § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.

[22] Není pravda, že se městský soud nevypořádal s námitkou legitimního očekávání údajně vyplývající z rozhodovací praxe žalované (konkrétně z rozhodnutí žalované ze dne 2. 11. 2015, č. j. MV-130924-4/SO-2015). Touto námitkou se městský soud zabýval v bodě 53. napadeného rozsudku a Nejvyšší správní soud se s jeho závěry ztotožňuje. Městský soud se rovněž zabýval otázkou přiměřenosti zásahu rozhodnutí do práv stěžovatelky ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců v bodech 59. až 66., přičemž stěžovatelka na odůvodnění městského soudu v žalobě nijak konkrétně nereagovala a jeho závěry nikterak nezpochybnila. Za dané situace tedy postačí potvrdit závěry městského soudu, že skutečnosti nasvědčující zásahu do soukromého či rodinného života měly být tvrzeny a doloženy v řízení před správními orgány, a to již v řízení před ministerstvem; důkazní břemeno a břemeno tvrzení v této otázce tíží především stěžovatelku (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2020, č. j. 1 Azs 260/2020-27, nebo ze dne 16. 2. 2024, č. j. 5 Azs 26/2022-39). Ta však v odvolání, žalobě, koneckonců ani v kasační stížnosti nespecifikovala konkrétní skutečnosti, které by nasvědčovaly nepřiměřenosti dopadu rozhodnutí o zastavení do jejích soukromých či rodinných práv. Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem, že stěžovatelkou uvedené skutečnosti v návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě a ve vyjádření ze dne 16. 10. 2025 (studium na území ČR, nepříznivé osobní a rodinné události, přátelé, kolegové, integrace do společnosti a dobrý vztah s majitelkou bytu – viz bod 63. napadeného rozsudku), nedosahují takové intenzity, aby případné opuštění České republiky mohlo pro stěžovatelku představovat nepřiměřený dopad do jejích práv. Ostatně nejbližší rodinu (tj. rodiče a sourozence) má ve své vlasti. V řízení o kasační stížnosti stěžovatelka na podporu svých argumentů neuvedla zhora nic a na odůvodnění městského soudu nikterak nereagovala.

[23] Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že ve světle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2024, č. j. 8 Azs 99/2023-52, nelze automaticky vyloučit posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí správního orgánu podle § 174a zákona o pobytu cizinců

pokračování

v případech, kdy je řízení zastaveno (tedy skončeno procesním nemeritorním rozhodnutím) a nedojde tudíž k meritornímu projednání žádosti žadatele o (prodloužení) pobytového oprávnění. Rozšířený senát však trvá na tom, že důvody nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do práv žadatele musí v první řadě tvrdit a prokazovat sám žadatel, případně musí být správnímu orgánu zřejmé z okolností případu nebo z jeho úřední činnosti; zásah do soukromého či rodinného života pak musí být myslitelný (body 41. až 43.). Jak ale bylo zdůrazněno výše, v nyní souzené věci stěžovatelka v rámci řízení před správními orgány nepřiměřenost zásahu nikterak nespecifikovala, a proto není vadou, pokud se jí žalovaná (ani ministerstvo) nezabývala.

[24] Závěrem Nejvyšší správní soud konstatuje, že námitka ohledně dodatečného prodloužení lhůty k doplnění žádosti stěžovatelky (srov. body 3. až 7. tohoto rozsudku) není přípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť ji stěžovatelka neuplatnila v řízení před městským soudem.

[25] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že jeho dosavadní judikatura poskytuje dostatečné odpovědi na námitky uvedené v kasační stížnosti, tudíž nebyl shledán žádný z důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájem stěžovatelky, shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[26] Při rozhodování o nákladech řízení Nejvyšší správní soud vycházel z usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, publ. pod č. 4170/2021 Sb. NSS, podle něhož je odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřijatelnost, na rozdíl od jiných případů odmítnutí kasační stížnosti, druhem zjednodušeného meritorního přezkumu napadeného rozhodnutí krajského (městského) soudu. Výrok o náhradě nákladů řízení se tedy opírá o § 60 odst. 1 (nikoli odst. 3) ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaná měla ve věci úspěch, měla by tedy vůči neúspěšné stěžovatelce právo na náhradu nákladů, které v řízení o kasační stížnosti důvodně vynaložila. Ze spisu však nevyplývá, že by jí v tomto řízení jakékoli náklady nad rámec běžné administrativní činnosti vznikly, proto jí soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 26. února 2026

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu